

Către,

**Administrația Fondului pentru Mediu
Direcția Generală de Administrare Fiscală**

Splaiul Independentei, nr. 294, Sector 6, corp A, București, 060344

Subscria Vimercati East Europe S.R.L., cu sediul în Hemeius, strada Garii, nr. 100, Complexul de cladiri C1-C1-C3-C4, județul Bacău, număr de ordine în Registrul Comerțului de pe lângă Tribunalul Bacău J04/1165/1007, Identificator Unic la Nivel European (EUID) ROONRC.J1007001165041, CUI 21916476, prin reprezentant legal administrator THOMAS JOHNY, având în vedere contestația formulată împotriva Deciziei nr. 1/17.03.2026 (act nr. 13398 din 17.03.2026), emisă de Administrația Fondului pentru Mediu-Direcția Generală de Administrare Fiscală, referitoare la obligațiile de plată accesorii în sumă totală de 74.156 lei, în completarea acestora formulăm și depunem prezentele

P R E C I Z A R I

1. Situația de fapt.

Asa cum am arătat prin contestație, prin Raportul de Inspecție Fiscală (RIF) nr. 23738, încheiat la data de 22.04.2019, pentru perioada 01.01.2013 – 31.12.2017, s-au stabilit în sarcina societății obligații principale de plată către Fondul pentru Mediu în sumă globală de 287.005 lei (contribuția de 2 lei/kg prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. d) din O.U.G. nr. 196/2005). RIF-ul constituie singurul act administrativ-fiscal prin care a fost stabilită și individualizată această creanță fiscală.

Obligația principală de 287.005 lei a fost stinsă integral la data de 15.05.2019, prin ordin de plată, la 23 de zile de la constituirea debitului.

La data de 05.08.2020, în vederea beneficierei de O.U.G. nr. 69/2020 privind anularea eventualelor obligațiilor accesorii, societatea a solicitat certificatul de atestare fiscală. AFM a emis Certificatul de atestare nr. 49225/05.08.2020, care atestă în mod expres că societatea nu înregistrează nicio datorie, nici principală, nici accesorie. AFM ne-a comunicat că nu se impune aplicarea O.U.G. nr. 69/2020, întrucât nu există accesorii de anulat.

La data de 17.03.2026, la mai bine de 7 ani de la achitarea debitului principal și 6 ani de la emiterea certificatului cu datorii zero, AFM emite Decizia nr. 1/17.03.2026 prin care stabilește accesorii în sumă de 74.256 lei.

2. AFM a tratat debitul global de 287.005 lei, constituit printr-un singur act (RIF din 22.04.2019), ca și cum ar fi reprezentat mai multe obligații fiscale distincte cu scadențe anuale fictive: "Decizie 01.12.2013" (bază 6.474 lei), "Decizie 01.12.2014" (bază 24.493 lei), "Decizie 01.12.2015" (bază 52.873 lei), "Decizie 01.12.2016" (bază 75.697 lei), "Decizie 01.12.2017" (bază 127.468 lei), calculând dobânzi și penalități retroactiv pe perioade de 3 până la 6 ani.

Apreciem aceasta abordare eronată și lipsită de temei legal.

- Nu au existat "Decizii" anuale emise în 2013, 2014, 2015, 2016 sau 2017. Capitolul V din RIF-ul din 22.04.2019, singurul act de control real, stabilește o singură creanță fiscală globală de 287.005 lei pentru perioada 01.01.2013 – 31.12.2017. Anterior datei de 22.04.2019 nu a existat nicio obligație fiscală stabilită, comunicată sau exigibilă prin act administrativ. Retroproiectarea unor "decizii" fictive pe date anterioare RIF-ului este lipsită de orice suport legal și factual.

- În lipsa unui act administrativ-fiscal de individualizare, creanța fiscală nu era certă, lichidă și exigibilă anterior Raportului de Inspecție Fiscală nr. 23738/22.04.2019. Prin urmare, AFM nu putea calcula accesorii pentru perioade anterioare datei de 22.04.2019, întrucât până la acel moment nu exista o obligație fiscală individualizată și comunicată contribuabilului.
- Or, din anexa deciziei contestate rezultă că intimata a creat artificial scadențe retroactive fictive („Decizie 01.12.2013”, „Decizie 01.12.2014” etc.), deși asemenea acte administrative nu au existat și nu au fost comunicate, niciodată în realitate.
- Anexa deciziei contestate conține mențiuni nerezale și lipsite de corespondent factual, indicând preținse «Decizii» aferente anilor 2013–2017, deși niciun asemenea act administrativ fiscal nu a fost emis, comunicat sau contestat vreodată.
- Singurul act de individualizare a obligației fiscale principale este Raportul de Inspecție Fiscală nr. 23738/22.04.2019

-

- Accesoriiile se calculează exclusiv de la data constituirii debitului și până la stingerea sa. Conform art. 173 și art. 174 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, dobânzile și penalitățile curg de la data la care obligația principală a devenit exigibilă, 22.04.2019 și până la data stingerii, respectiv 15.05.2019.

- Accesoriiile calculate după 15.05.2019 sunt nelegale. Conform art. 22 și art. 176 din Codul de procedură fiscală, odată stinsă obligația principală, nu se mai datorează dobânzi sau penalități. Anexa la decizia contestată conține însă calcule de accesorii pentru perioade din 2019–2023 ("Declarație 01.12.2019" și "Declarație 01.12.2022"), deși debitul principal era stins din 15.05.2019, o încălcare vădită a legii.

- După stingerea integrală a obligației principale la data de 15.05.2019, nu mai putea curge niciun accesoriu fiscal, întrucât accesoriul urmează soarta juridică a obligației principale.
- Cu toate acestea, AFM calculează în mod nelegal accesorii, deși creanța principală era stinsă integral

-

Prin metoda de calcul aplicată se denaturează artificial baza de calcul și perioadele de curgere a accesoriilor, generând suma de 74.256 lei în absența oricărui temei legal.

3. O.U.G. nr. 69/2020 a vizat în mod expres anularea dobânzilor, penalităților și altor accesorii aferente datoriilor bugetare restante la 31.03.2020. Societatea noastră a acționat cu diligență, solicitând la 05.08.2020 certificatul de atestare tocmai în vederea beneficierei de această facilitate.

AFM a emis Certificatul de atestare nr. 49225/05.08.2020, confirmând că nu există nicio datorie și a comunicat că nu se impune aplicarea O.U.G. nr. 69/2020. Dacă AFM și-ar fi îndeplinit obligația legală de a calcula și comunica accesoriiile în 2019-2020, conform art. 111 din Codul de procedură fiscală, societatea ar fi putut beneficia de anularea lor. Prin neîndeplinirea acestei obligații, AFM a privat contribuabilul de un drept legal recunoscut de legiuitor.

- Prin emiterea Certificatului de atestare fiscală nr. 49225/05.08.2020, AFM a creat contribuabilului o aparență legitimă și oficială că nu există obligații fiscale restante sau accesorii. Contribuabilul și-a întemeiat conduita fiscală pe acest act oficial emis chiar de autoritatea competentă.
- Emiterea ulterioară, după aproape 6 ani, a unei decizii contrare reprezintă o încălcare gravă a principiului securității raporturilor juridice și a principiului protecției încrederii legitime
-

Este inadmisibil ca același organ fiscal care a confirmat în scris în 2020 că nu există accesorii să emită în 2026 o decizie de impunere pentru aceleași accesorii, privând astfel societatea de posibilitatea legală de a le contesta sau anula la momentul oportun.

4. Conform art. 110 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, dreptul de a stabili obligații fiscale accesorii se prescrie în 5 ani, termen care curge de la 1 iulie a anului următor celui în care obligația principală a devenit exigibilă.

Debitul a fost constituit prin RIF la 22.04.2019. Termenul de prescripție a început la 01.07.2020 și s-a împlinit la 01.07.2025. Decizia contestată a fost emisă la 17.03.2026, respectiv cu 8 luni și 17 zile după expirarea termenului de prescripție. Dreptul de a stabili accesoriiile era prescris, iar decizia este lovită de nulitate absolută.

5. Certificatul de atestare fiscală nr. 49225/05.08.2020, emis de chiar autoritatea emitentă a deciziei contestate, atestă că societatea nu înregistra nicio datorie la Fondul pentru mediu. Un organ al administrației publice nu poate emite acte administrative contradictorii la 6 ani distanță, fără nicio justificare legală.

Emiterea în 2026 a unui titlu de creanță pentru accesorii care ar fi trebuit constituite în 2019–2020 contravine flagrant principiului securității juridice și al încrederii legitime a contribuabilului, consacrate de art. 10 și art. 12 din Codul de procedură fiscală și de jurisprudența CJUE.

- În ceea ce privește prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale accesorii, aceasta este incidentă în prezenta cauză în mod evident.
- Conform art. 110 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, termen

care începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

- În speță, singura creanță fiscală principală a fost individualizată prin Raportul de Inspecție Fiscală nr. 23738/22.04.2019, moment la care obligația a devenit certă, lichidă și exigibilă. Prin urmare, termenul de prescripție a început să curgă la data de 01.07.2020 și s-a împlinit la data de 01.07.2025.
- Decizia nr. 1/17.03.2026 a fost emisă ulterior împlinirii termenului legal de prescripție, respectiv la aproximativ 8 luni și 17 zile după expirarea acestuia, motiv pentru care dreptul AFM de a stabili obligații fiscale accesorii era stins.
- Prescripția operează deplin drept și are ca efect stingerea dreptului material al organului fiscal de a mai emite titluri de creanță fiscală. În consecință, actul administrativ-fiscal contestat este emis cu încălcarea dispozițiilor imperative privind prescripția și este lovit de nulitate
- Mai mult, inacțiunea organului fiscal pe întreaga perioadă 2019–2026, coroborată cu emiterea certificatului de atestare fiscală cu sold zero în anul 2020, confirmă faptul că însăși autoritatea fiscală a considerat că nu mai există obligații accesorii exigibile

Decizia contestată nu indică în mod concret temeiul legal pentru fiecare perioadă și sumă de dobândă/penalitate calculate, iar anexele conțin perioade de calcul care depășesc cu mult momentul stingerii obligației principale. Lipsa indicării temeiului legal individualizat constituie, conform art. 46 din Codul de procedură fiscală, motiv de nulitate a actului administrativ fiscal.

Față de argumentele prezentate prin contestație, precum și prin prezentele precizări, în temeiul art. 268 și art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, contestăm Decizia nr. 1/17.03.2026 (act nr. 23398/17.03.2026) și solicităm anularea în întregime a Deciziei nr. 1/17.03.2026 referitoare la obligațiile de plată accesorii la Fondul pentru mediu, ca nelegală, anularea obligațiilor fiscale accesorii în sumă totală de 74.256 lei stabilite prin decizia contestată cu suspendarea executării deciziei până la soluționarea definitivă a prezentei contestații, conform art. 278 din Codul de procedură fiscală.

Administrator,

THOMAS JOHNY